

ГЕОРГИ КОНОВСКИ БЪДЕЩЕ ОЧАКВАНО

chitanka.info

Джими се събуди късно вечерта. Озърна се — никакви промени. Малката стаичка, двойното легло, креватчето с момчетата в ъгъла. Момичетата седяха пред екрана и зяпаха упоено някакъв сериал. Още не беше дошло време братята им да стават, та те да легнат и се наспят...

Жена му също се беше загледала в сериала и ронеше сълзи над трагичната любов на младата милионерка, изоставена от космическия пират...

Джими видя — още не са забелязали, че е дошъл, още не са го погледнали с питащ поглед: „Днес даваха ли надниците?“. Е, всички у дома знаеха, че надници дават в последния работен ден на седмицата, а днес не е неделя. Но... Пък кой знае — може господарят да е отпуснал някоя допълнителна пара...

Джими знаеше как да използва тия минути между събуждането си и погледа на близките...

Не, не — той не ставаше от кревата толкова късно. Просто се събуждаше от ежедневието. И влизаше в своята реалност...

Повдигна леко стария матрак, извади пакета. Където трябваше да го чака дебела, с твърди корици, леко подпухнала от времето и влагата книга. Неговата реалност...

Огледа се...

Не беше хубаво децата да забелязват какво прави. Не се знаеше дали няма да се изпуснат нейде, че баща им вечер, след 12-часовия работен ден, се образува. Щяха да дойдат от полицията на нравите, а после... После щеше да се повтори историята отпреди двайсет години. Когато в училище надзирателят по работа с фрезата откри, че момчето се образува. При това в непозволената област на медицината...

А всичко до този момент вървеше нормално. В детската градина ги обучаваха на чистене, пране, готварство. И на поведение в обществото — в завода, на полето, в градината...

Веднага след това, в средния курс, започна обучението по посочените от Голямата комисия специалности. Джими имаше късмет — насочиха го към металообработването. Някои деца бяха урочасани — пращаха ги да се обучават на миньорство, отглеждане на подводни растения или други професии с висока смъртност. Така изчезна някъде съседчето му Насо — дребен, пъргав, харесаха го за подземни работи.

Подобни деца копаеха тесни тунелчета в мините, търсеха рудни жили, понякога и не излизаха от дупките...

Но Джими завърши успешно училището. На третата година ги обявиха за специалисти със средно образование и ги изпратиха в завода. Работодателят се беше погрижил за тях — специални машини за деца, с малки площадки за стъпване, на три дни им даряваше дори чаша мляко, а в почивките най-благородно ги обучаваха на близки професии, за да може да бъдат модерни мобилни работници...

Обаче, Джими беше отворил книга и магията на словото разрушаваше вече спокойния му и нормален живот. Цял ден той спазваше правилата — ставане в 5 часа, отиване на работа, закуска в 12 часа, лек обяд към 16 часа, после прибиране у дома за вечерния къшей хляб...

И тогава се събуждаше...

Минаваше в другия свят. Светът, който отдавна беше отречен от властта и клеймен от бизнеса...

Светът на книгите — тия измислици, невероятни и невъзможни истории за пътешествия, приключения, за писатели, художници, музиканти, за несъществуващи никога континенти, в които живеят лъвове, кенгура, тигри...

Изобщо — фантазмагориите, които уж се били случили някога...

Джими четеше, запомняше, понякога дори се замисляше. Но — невинаги...

Защото добре разбираше какъв риск поема с тия сънища, как те развъртават добрия работник, отклоняват правилното живеене към невъзможния свят в съзнанието му...

Важното беше да се обучава, да работи, да възпитава децата в правилно съществуване, опиращо се на извечните цели на човека — оцеляване и размножаване...

Но не можеше да се откъсне от книгите. Намираще ги трудно, четеше ги бавно, прекалено много време отделяше за обмислянето им...

Отделно предпазливостта да ги укрива дори от близките си...

В пакета нямаше книга...

Джими трепна. Разкрит? Но... Няма полиция, няма съд...

Огледа се. Двете момчета спяха върху креватчето... Момент! Малкият син беше странно свит — някак си особено... Четеше!

Джими разбра — момчето е намерило книгата и сега чете...

Ужас! Отиде му бъдещето... А така го хвалеха надзирателите — усвоява всички правила, никога не си позволява да се откъсва от тях, никога не желае нещо различно от позволеното...

А сега... Посегателство над устоите на новия модерен обществен строй... Индивидуализъм, вместо вливане в екипа и превръщане в частица от колектива...

Несигурното бъдеще на мислещия човек...

Опасно и противообществено...

Бъдеще на неочакваното...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.